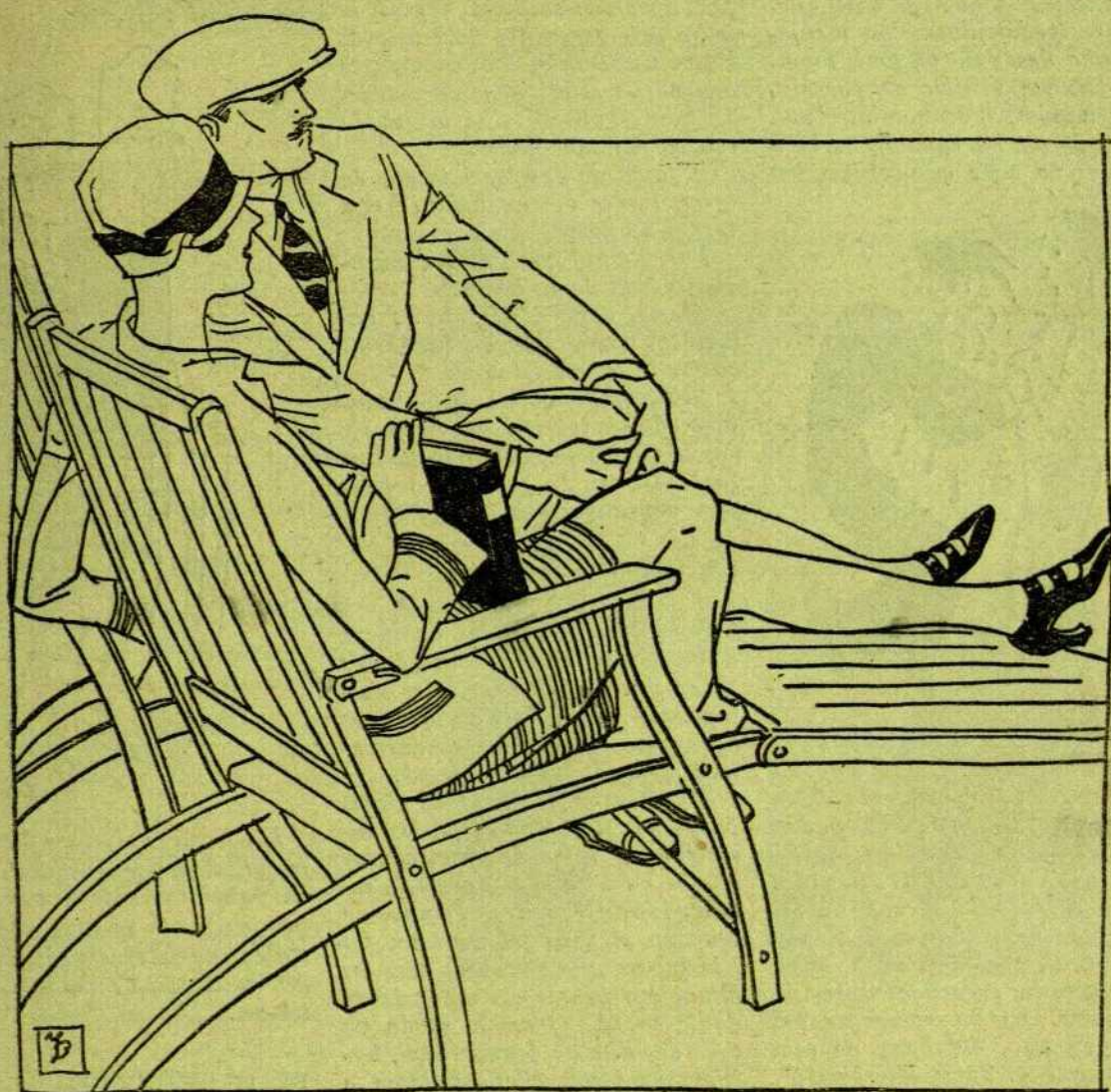

PAPITIU

—Jo, Mercè, em marejo de seguida que fa mal temps.

—Doncs, jo, no. Ja se sap que a les dones el mareig ens ve molt temps després del tràngol!...

Disbauxes confidencials

EL BALL DE LES 40 HORES :: ::

Abans, el propietari d'una bicicleta tenia l'estre per comoditat. Els ciclistes feien cara de satisfacció. N'haviem vist que, mentre pedalejaven, es menjaven una llesca de pa amb tomàtec. Era un vehicle de passeig, o, el màxim, d'economia. Avui, com que tot ha canviat, la bicicleta és un estre que serveix per

posar-lo a prova. L'únic interessant d'una bicicleta i un ciclista és conèixer quants dies poden aguantar-se en equilibri, sostenint una marxa desenfrenada. Prova d'això que diem, són les «40 hores del velòdrom de Sans» i «els 6 dies del de París». Amb la natació ha succeït quelcom de semblant. Es va començar pel bany de pila, del bany de pila en vingué el bany d'impressió, del bany d'impressió l'ineludible necessitat d'arribar a la bóta, i en l'actualitat l'home o dona que no són capaços d'efectuar la travessia del canal de la Mànega,

són indignes de vestir el traje de bany.

I ja som al ball. S'han acabat les americanes del pinyol dolç, el vals-socis, la mazurca de cassets i el ballar per ballar o ballar per aprofitar-se. Tot seguit la febre dels «records» ha trastocat els cultivadors de Terpsicore; el que no ha estat capaç de resistir 24 hores voltant, s'ha hagut de retirar per mal ballarí.

A força de conyac i tasses de brou, l'altre dia un ballarí heroi resistí 40 hores.

Per d'aquí pocs dies s'anuncia un ball de 60 hores.

Alerta, doncs! Els que la ballen tot l'any que es preparin, car se'ls acosta la seva.

Nosaltres, mentre no s'estableixi la competició per batre els «records» de fer ballar la baldufa i d'anar de fonda, no pensem neguitejar-nos.

L'UNIFORME UNIC

Com un estol de bombers d'una petita república, les dones s'han llençat al carrer totes uniformades. Faldilles de quadros escocesos, jaqueta negra enrievada i barret alt abonyegat.

S'han acabat els verds llamants, els flocs i virolats, les valenciennes i les improvisacions fetes a base de la panera dels retalls. L'acord tàcit de l'uniforme únic en el sexe feble és un fet i ja sabem que no hi ha com les dones per acatar els manaments de la moda. Quan la moda va dir «dos bits de pantorrilla», botifarrons i canyelles brollaren a la llum del dia com per art d'encantament. Quan la moda va dir «cuixes a la intempèrie i la post del pit a la fresca», obeeiren totes com si es tractés d'adoptar el

sistema «Kneipp». Ara la moda ha dit «faldilles de quadros i jaqueta negra», i ja hem vist el resultat. Sembla talment que Barcelona hagi estat envaïda per un exèrcit estranger lluint l'uniforme del país.

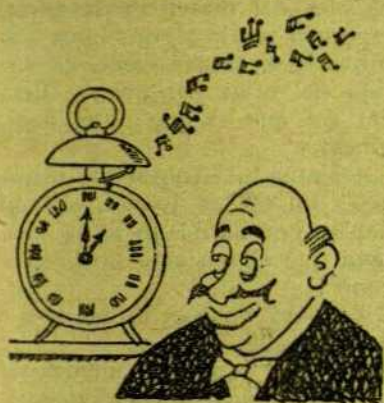

Els homes que hem heretat la frivolitat del sexe oposat, no ens en sabem avenir i compremem que amb els nostres capells de cintes capricioses i els trajes color de closca de caragol, desentonem.

EL «CARILLON»

A certes hores del dia, del Palau de la Generalitat en surten uns sons metàl·lics, inharmonics i mal lligats, que donen la sen-

sació que estan afinant un rellotge. És el «carillón» que s'engega. Els veïns, astorals, tanquen els balcons i les finestres perquè

creuen que es tracta d'una emissora que se'ls va a abraonar al damunt.

Els radio-escuchas ja han portat els seus despertadors a arreglar, per tal que, mitjançant un joc de campanetes, al matí distregui la son i els convidi a sortir del llit.

Dintre de poc veurem els «carillons» de polsera, que únicament tocaran minuts.

GUNDEMARO RECOLONS

★ ★ ★

GANES DE DISCUTIR

Un fulano es presentà l'altre dia a una casa d'«empenyos». Trucà a una finestreta, i obrí un dependent.

—Déu el guardi.

—Bon dia. Què se li ofereix?

—Té fred?

—No encara.

—Doncs ja comença a fer-ne. Els matins i les nits, especialment.

—Més en farà, si Déu ho vol.

—Així ho espero.

—En què puc servir-lo?

—Ja veu el que són les coses. Tothom deia que enguany l'estiu s'allargaria indefinidament. Que el sol té no sé quina mena de taques... Que la calor ens abrusaria per Nadal... Què és jo el que els diaris deien! Però, si he d'ésser-li franc, jo no faig gran cas del diaris. I vostè?

—Home... així... fins a cert punt. Què és el que porta, o què demana?

—La meteorologia és de les ciències més atrassades. No li sembla?

—Què vol que li digui! Què hi ha pel seu servei?

—Si hom anés a fer cas dels savis, o dels que es tenen per tals... Jo, sap?... com Sant Tomàs, i encara.

—Li adverteixo que tinc feina, que no puc entretenir-me, i, per tant, li prego d'enllestir. Digui el motiu de la visita. Porta quelcom?

—Jo? Què vol que porti, si no tinc res?

—Així, doncs, no ha vingut a «empenyar»?

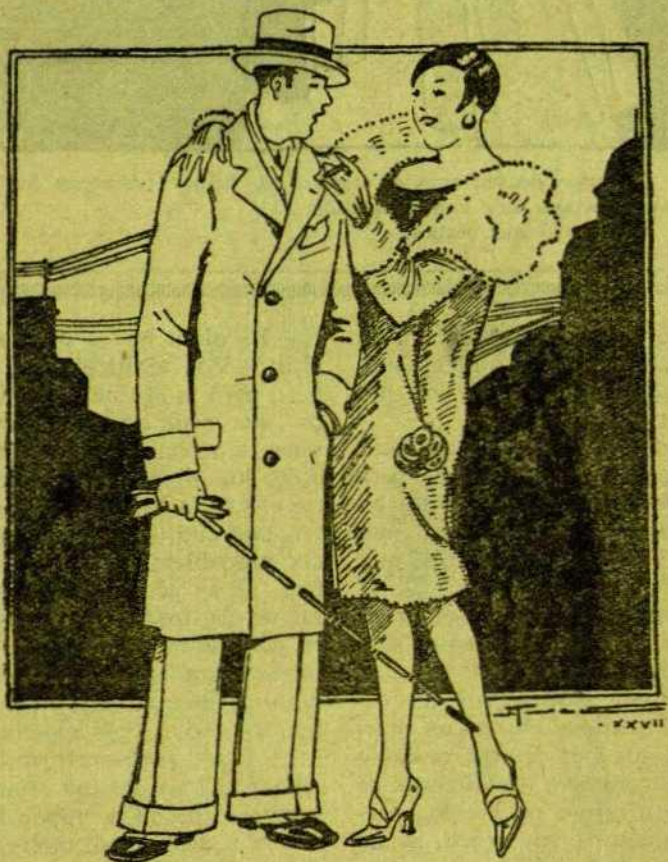
—Volia «empenyar» una discussió, però ho deixarem per un altre dia, ja que veig que avui no està per brocs.

EL NAS GROS I EL NAS PETIT :: ::

Un pobre baró, ric hisendat d'un poble de muntanya, estava follament enamorat de la seva masovera, casada incommovible que no es deixava temptar per més oferiments que li fes. El pobre baró es desconsolava veient que tots els seus sacrificis resultaven inútils, i perdia carns i humor i es passava el dia amargat i consirós.

La masovera, però, no era la virtut que molts suposaven. L'únic escrúpol que la privava d'acceptar les proposicions del baró era que sabia que aquest tenia el nas petit. D'unà petitesse tan exagerada, que sols de pensar-hi li venien ganes de riure.

El baró tenia un criat ben plantat i murri com ell sol, que

—Jo, bufona, no faré com fan molta. Jo no et deixaré per a casar-me.

—No?

—No. Jo, ja sóc casat.

—Sempre penseu amb el mateix, els homes! Almenys les bèsties hi pensen sols una temporada...

—Per això són bèsties.

estava a l'intrínquil de tot, i un dia comunicà al seu amo els motius que tenia la masovera per rebutjar-lo.

—Diu que teniu el nas petit.

El baró no respongué, però comprenent que la masovera tenia raó, devingué encara més magre i més ullerós i també més desconhortat.

Arribà un dia que el criat, que tenia bons sentiments, se'n compadí i decidí ajudar-lo.

—Senyor baró... vós us de-candi, perdeu carns, us mar-ci... i tot per aquest rediable de masovera que els dimonis se l'emportin. I jo no ho puc per-metre això. Si vós voleu, jo us brindaré una solució i podreu satisfer els vostres desitjos.

El baró, en oir les paraules del seu criat, tornà de mort a vida i tot ell es reviscolà.

—Escolteu bé — prosseguí el criat.—Vós teniu el nas petit... bé... però jo el tinc gros. Vet ací ço que vaig a proposar-vos: aneu a trobar la masovera i li dieu que el que contenen del vostre nas és fals; que si vol donar-vos una cita, se'n podrà convèncer palpablement. Si ella accepta... jo us acompanyaré, enparat en la foscor, us substituiré en els preliminars, i quan estareu convençuda que tot era una calúmnia, desapareixeré sense fer remor, i vós... vós mateix.

El baró, engriscat, trobà excellent la idea del seu criat, i tot seguit se'n anà a trobar la masovera i, després de molts prec, arribà a convèncer-la.

Tan bon punt es féu de nit, amo i criat, sense fer remor, es dirigiren a l'habitació de la masovera.

—Sóc jo—digué el baró, mentre el criat s'acostava a la masovera.

Passaren uns instants. El baró, des del dintell de la porta, esperava sentir alguns mots d'aprova-ció de la masovera i la sortida del criat per entrar. Però vet ací que el que oí el deixà glaçat.

—Vatua!... Aquest nas el conec! Tu ets en Joanet, el criat del senyor baró! Ja m'ho pensava que el teu amo no gosaria venir!

El baró no escoltà res més i desaparegué.

Al dia següent, mentre el criat li explicava els detalls, li queien les llàgrimes.

EN L'EXÈRCIT DE NAPOLEÓ

Hi havia en l'exèrcit de Napoleó un granader cèlebre, no solament en el combats guerrers, sinó també en els amorosos. Es deia que amb gran senzillesa arribava a donar deu assalts, i quan estava de bones, arribava als dotze o tretze.

Napoleó, que apreciava el mèrit, fos quin fos, volgué conèixer aquest fenomen per a donar-se compte de si sa fama era justificada.

El fenomen arribà una tarda, acompanyat del seu capità, orgullós de l'honor que se li concedia.

—Es aquest l'heroi?—va preguntar l'emperador.

—Sí, és ell—respongué el seu acompanyant.

—I està en bona forma?

—Magnífica!

Va arribar la que podríem dir-ne... la víctima i començà la representació. El primer acte passà correctament i caigué el teló. El segon va passar amb més dificultat, però aquest cop el teló caigué per no aixecar-se més.

Napoleó arrugà el front.

—Capità!—digué.—Què vol dir aquesta broma?

—No comprenc el que passa—digué l'interpellat, vermell de confusió i de dolor.—Aquest matí mateix ha arribat a deu sense cap dificultat!

LA PERRUCA

Un autòmni bus que feia el servei de passatgers entre dos pobles veïns bolca en un viratge. Els passatgers no prengueren mal, però uns quants restaren empresonats dintre de la carroceria en posicions grotesques sense poder sortir.

Una pobra senyora quedà de quatre grapes amb una maleta al clatell amb les nalgues enlaira i sense poder-se valer de les mans per abaixar-se les faldilles.

Un notari curt de vista, calb com una bola de billar, havia perdut la perruca. L'home la cercava palpant desconhortat i freturós. De sobte arribà en el lloc on hi havia aquella pobra senyora. El notari exclamà un crit de joia:

—Ja tinc la perruca! Senyora, si vostè m'ho permet... Aparti's un xic...

L'escàndol fou majúscul.

—Porc! Indecent! Aprofitar-se així de les circumstàncies! Sàtir!

El notari s'havia equivocat.

★ ★ ★

UN «TRUC» QUE FALLA

Una meuca de compromís es queixava del malament que estaven els negocis.

—No es fa una pesseta.

—Això rai, fes com jo...—li digué una amiga.

—Què fas, tu?

—El «truc» del tren. Dóna un resultat excellent.

—I com és això?

—Molt senzill. Agafes el tren, per un trajecte llarg. Convé agafar un exprés, que té molt poques parades. Busques un departament en què hi vagi un senyor sol, i comences a flirtejar. Si et fa cas, bé; i si no, és igual. De sobte, quan ja ets a prop d'una estació, et despulles, t'esbulles els cabells, i fas uns quants xiscles, tot demanant socors. El tren s'atura, ve un empleat, els civils, viatgers... Tu, llavors, contes que el fulano t'ha atropellat, aprofitant que anaves

sola... Res: que l'infeliç, per tal de no veure's embolicat en un procés d'escàndol, pugina uns quants bitllets, tot renegant. Baixes del tren i te'n tornes a casa. Vet-ho aquí.

—Però, saps que per fer això es necessita molta barra?

—Sí, però són pàfies segures...

La xicota el rumià molt el consell de l'amiga. I, per fi, un dia es decidí a posar en pràctica el salvador «truc».

Tot anà com una seda. Però quan el tren s'aturà, i vingueren els civils, el cap del tren i els viatgers, i ella exclamà, plorosa:

—Aquest senyor ha abusat de mí!...

...L'acusat, un senyor grassó i afaitat—es tragué, somrient,

una targeta de la cartera i l'entregà a la parella de civils.

La targeta deia així:

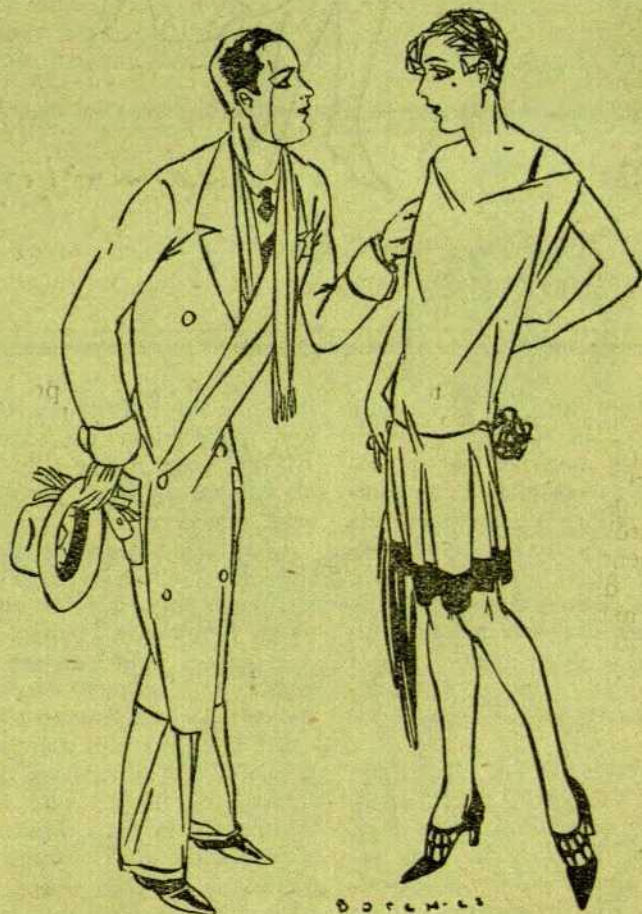
«Mustafà El Arashid Mohamed. Gran Eunuc de l'harem del Xa de Pèrsia.»

La pobra hetaira es desmaià. I hagué de pagar una multa.

★ ★ ★

UN TRET PER LA CULATA

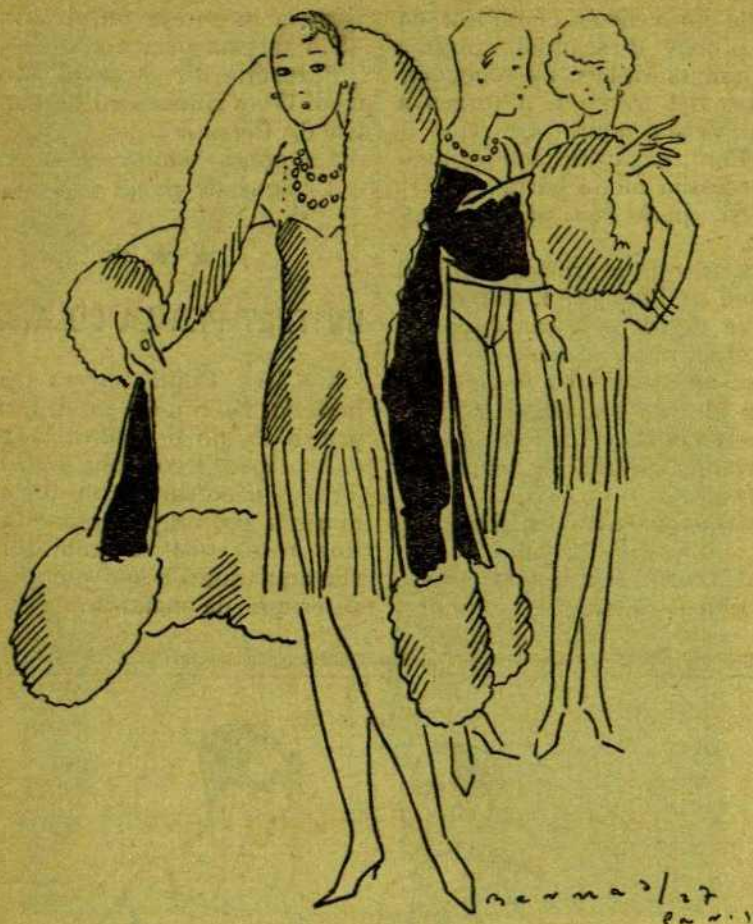
En Roc Trullàs estava tip de la dona. No li tenia salut, i, malgrat això, no li donava la gana de morir-se. I com que a en Roc Trullàs li corria pressa que se li morís la pròpia per casar-se amb una rossa que el tenia torrat, vet aquí que l'home prengué el determini de matar-la.

—Per a poder estimar-nos amb llibertat, he resolt que ens casem.

—Sí?

—Sí. Jo, amb la Maria, i tu, amb el senyor Miquel.

—No m'hi vull casar amb en Rafel. Té molt poca cosa per casar-se amb mi.

Però com que en Roc tenia antipatia a la «cangrí», decidí usar de les metzines per a desfer-se de sa costella. I va comprar un llibre de química als Encants, i es decidí per l'arsènic. A l'efecte, en comprà mig quilo i a petites dosis d'un decígram per dia—car massa d'un cop hauria estat massa vist i perillós—l'anà donant a sa lleítima, barrejant-ho amb la teica.

Els efectes de la droga no tardaren a deixar-se sentir en la decandida naturalesa de la dona d'en Roc Trullàs, la qual començà a agafar color i a engreixar-se... Els arseniats havien obrat el miracle.

Desesperat, el nostre home va aprofitar que la seva pròpia feia lliit d'un tip de caragols, per a

barrejar en l'aigua de Rubinat una culleradeta de sulfumant. Ell de bona gana n'hi hauria abocat un petricó, però hauria estat massa vist!

L'endemà, la muller d'en Roc trastejava per la casa. I el metge, ensumant l'aigua emmetzinada, felicità en Trullàs.

—Ha fet molt ben fet de donar-li una solució clorhídrica. Això li ha estalviat un tifus...

En Roc provà el mercuri, que no serví per altra cosa que per curar uns herpes que tenia a l'entreuix la seva dona. Provà el làudan, que curaren a l'afortunada senyora d'uns insomnis que patia. Provà el iode, i li donà gana, fent-la engreixar sis quilos per mes. Fins que, un dia, desesperat, perdé els estreps, i, fora de si, en contem-

plà vermetosa i rodanxona a la costella, li plantà ganivetada al clatell.

Res: que hi acudí el veïnat, que en Roc anà a l'«estaron», que el condemnaren a sis anys de tancament, que la rossa li fugí amb un cambrer del «Royal» i que, per a major desesper, rebé una carta del metge de la família en què aquest bon senyor li deia:

«...i estic segur que la ganivetada que donà a sa esposa salvà a aquesta la vida, car, a no ésser per l'abundosa i involuntària sagnia que rebé, no haurien pas passat molts dies sense que hagués sofert un atac de feridura, puix la congestió era imminent...»

Res: que quan un home està de pega...

★ ★ ★

DE L'AMOR PROPI E DEL SAGRAT AMOR

ACÍ ES CONTA DE LA VENJANÇA D'UN MARIT ULTRATJAT; SEGUIT DE L'AURIOLA DE GOIG EN LA SEUA MUYLER. ESCRITURA HISTÓRICA DE L'ANY MCCCCLXXXVIII

Al gran valer en lo cor e ben taylada la meua ploma d oca, faelment esmentaré, ací, de l'amor propi e del sagrat amor, per a l'hum de soperbs e rencorosos e pocalotes.

E jo, entench: La venjança, càstich nat de l'amor propi, immoderat en la sua accepció, encara que tenetz rahó d'ésser, tombatz, *sèmper et ubique*, e baix lo punt de vista moral, en contra d'aqueyl que l'executa. Es preferiule le benevolença car n és lo caminal ben recte per ahont s'arriba a la bona voluntat e penediment d'aqueyl que ha delinquit. Empero l'home soperb no ho creu ainsí. L'home soperb preferex la venjança. *Ab alio spectes àlteri quod feceris..* Per açò, un tal Narcís, home reveylit, mercader en perles e coralt e pedreria fina, inflat de soperbia com los enrabanatx e tibatz e presumitz, e més saberut que les sept sciències, adoptà per la venjança en la

defensa marital e deshonestat, de la sua muller.

E ainsi fou: Lo dit Narcís, passats los primers jorns de l'huna de mel, obstruït en lo negoci, non afalagaua gens ni mica a la seua muller.

E com eyla n'era jove e garrida e calda, succeï lo natural.

Mentre lo mercader feia via per eixos mons de Déu, la Raimonda, la seua esposa, paraua oreïles a les frases amoroses d'home jove e enamoradís. E com la garrida muller se deixaua portar pel camí tortuós de la lascívia, caiguí en lo fanch...

Mes, ai; què li dirà a lo seu marit, en la tornada? car eyla sentia revoltar un nou ser en la entranya, e non voletx enganhar-lo. E lo milhor és dir-li la veritat nueta.

E meditat ben bé, ainsi ho feu la muller...

Mes, renoy, com se posà lo mercader!

Aylò non era un home, aylò n'era una fera car grunyia quan deïa:

—Mala muller! Porca dona! —e altres furioses paraules. Emperò açò, non dixli per amor a eyla e sí per amor propi, en veure's ultratjat.

A tot açò, esdevinguí l'hora; e la Raimonda ofrenà a la lhum del sol una noua vida. En los seus dolors restà com dormida e non vegé lo nou fruit. Emperò, lo marit, ajudat de la comare, defensaren lo perill e colocaren en l'hit d'infants, la noua vida. E vet aci que, aylí mateix, dauant mateix de l'innocència, maquina eyl crudel venjança.

Coram pópulo.

La Raimonda, 'al retornar de les seues facultats, voletx veure lo seu fillet, mes, lo seu espòs dixli:

—No veuràs lo teu fill, ni ara ni mai!

—Lo mataràs!?—clamaua eyla.

—No; la meua venjança n'és més nefasta que la mort mateixa!... Ainsí, en lo lhit ahont jau lo teu fill, n'hi ha un altre, d'altra dona, nat avui també; fruit d'un amor com lo teu! e que he fet portar aci per a la meua venjança.

—Vuyt veure lo fill!—deia la mare.

—Qui sap quin és lo teu fill, ainsi mesclats com estant? Lo teu e de l'altra dona, que vos junts, mira!

E li mostrà dues noues vides, boniques com dos poms de flors. E la pobra mare, *extoto corde*, per molt que mirés non puguí conèixer quin era lo seu... e notà com si un punyal se clavés en son cor.

Mantes foren los prechs a en Narcís car esmentés lo secret, emperò, la estimació immoderada de si mateix lo feia caylar.

E passaren jorns e més jorns, e la Raimonda, rodejada de los dos infants, non sabia quin porria ésser lo seu fillet! Suplici crudel per una bona mare!

Post núbila phœbus

Be sabem, tots, que, en aqueix món les coses bones e dolentes e les que no son ni dolentes ni

lones, tenetz son començament e son final; ainsi finix lo suplici, en apareixer l'auriola de goig: Açò és: La comare, penedida del mutisme eixigut, pagat ab diners e ab dinades per lo superb marit, ben conquerida per la benevolença, nos fa sabedors del desitjat secret ab la següent retòrica:

—Jo, la comare, dix. Quan la Raimonda, se trobatz en lo terrabastayl del part, donà a l'hum... una bessonada!!! Ainsí les dues noues vides, eyla les ha parit, d'eyla són. E malgrat l'amor propi del rencorós marit, eix esdeueniment coroní de felicitat, perenne, endins lo cor de la bona mare en l'amor de sos dos fills! *Ad infinitum*.

E ainsi finex la venjança d'en Narcís lo mercader, empero non finex l'auriola de goig de la Raimonda que viurà sempre en son amor sagrat.

FRA ANSELM TAROT

—Dius que et vols separar de la dona, Que t'enganya, per casualitat?

—No. Per casualitat, no. Per costum.

CONSULTORIO GrafoLOGICO

Remitiendo al Dr. Gam Arús, encargado de este tinglado, quince pliegos de papel escritos, os dirá con todos los ets y uts cómo sois, aunque algunos golpes os empije.

Margot Parcerisas.—Por las manchas de aceite, se ve que usted es muy puerca. Un chico coqueta. Lee la novela de *La Vanguardia*. Buen fondo y buenas formas. Cuando se cabrea es del morro fuerte. Tiene un novio que la sabe larga.

Una romántica que ha hecho a todos.—Imaginación hasta allí. Le gustan los morenos. Afición a la dactilografía de noche y con un solo dedo. Una mica egoísta y artrítica.

Don Cosme Tico.—Corazón paternal para las menores. Poca afición al casorio. Mastega regalesia. Lee *Las Noticias* y *El Hogar y la Moda*. La habilla de pasta. Tiene una flavía en Riudellots.

Excmo. Sr. Conde Samara.—Como nos escribe a máquina, sólo puedo decirle que está pez en ortografía.

Clara Boya.—Corazón incandescente. Los pantalones la engrescan. Un chico como cale le hace los tatos, pero ella no le para esmiento. Rubia en la cabeza. Negra en lo demás. Filatélica.

Pablo Panocha.—Histérico, noctámbulo, dispéptico, ecuaníme, vallisoletano, obtuso y heterodoxo.

Una hetaíra.—No quiero decirle lo que su escritura me revela porque recibiría. A galante nadie me pasa la mano por la cara.

DR. GAM ARÚS

★ ★ ★

LA LUNA LLENA

Lema: «Tink Shom».

Viviendo Pauet con una que Prudencia se decía, se gastó, ¡ves qui ho diria!, de su padre la fortuna. Escribió el viejo tot d'una, esparverado del gasto: «Mira, Pau, que yo no basto. Gástalos, Pau, con prudencia.» Y él contestó, con conciencia: «¡Con Prudencia, ay sí, los gasto!»

★ ★ ★

ECOS

¡Hay mujeres más acelgas en este mundo!

Figúrense que ayer el ecoísta, para asesinar la estona, hizo cabo a un cabaret de aquellos en que los músicos son los que menos tocan...

Se me acostaron dos flavias y comenzamos a garlar.

—¡Soy de aquello más valiente, yo!— hice, modestamente.

—¿Sí?—hizo una de ellas.

—Sí. ¡Soy de la tierra de Prim!

Y la otra, badando, dijo:

—¿Por qué no lo traías? La grimegia que hubiéramos hecho los cuatro!

¡Había para darle una morma!

* * *

Y aunque todo dios dice que para muestra basta un botón, es de creer que vais más a la hora con dos botones, por lo que el ecoísta os encolomará otro ejemplo de lo cebollas que son algunas mujeres.

Tiene el ecoísta un amigo que es médico, y el otro día fué a verle una fulana que tenía reuma en el melic.

—¡A ver! ¡Despójese!—hizo mi amigo, que no le viene de una.

Pero ella hizo escarafallos.

—¡Pero, mujer! ¡Si un médico es como un confesor!

Y ella, la muy haba, respondió, empipada:

—¿Por quién me ha tomado a mí? Ante mi confessor no me quito nunca la ropa!

Mi amigo se rompió de reir.

★ ★ ★

ANUNCIOS ECONOMICOS

A 5 CENTIMOS LA PALABRA
TRES PALABRAS, UN REAL
SEIS, UNA PESETA

VIUDA joven y experimentada, se ofrece para lo que salga.—*Bético*, 3.

HUESPEDES. Viuda, sin hijos, desea tener uno.—*Bético*, 3694 :: ::

SEÑORA tiene disponible habitación para jovencita fresca y espiciosa.—*Bético*, 9314 :: :: :: :: ::

BICICLETA en buen uso, se vende, por tener morenas su dueño.—*Bético*, 42 :: :: :: :: ::

PERDIDA. A la salida del «Iris», se perdió una raspita que Dios n'hi dó. Se agradecerá se devuelva el chal que llevaba, que era de la mestresa.—*Bético*, 2221 :: :: :: :: ::

PERLAS legítimas, imitación veritable. J. Cruz A. Cuestas. Radas, 2121, bajos :: :: :: :: ::

MATARIFE, se necesita. Con preferencia que sepa tocar el acordeón.—*Bético*, 921 :: :: :: :: ::

HOTEL DE SABOYA (antes casa el Pep de Sans).—Salón para banquetes.—Cámara mortuoria :: ::

MARIDO ensarronado, vende tienda de betas e hilos.—*Bético*, 421 :: ::

PARA HACERME BARBA DE ORO

Un servidor, algún golpe, tiene golpes escondidos. Como no soy hombre de gastar embudos ni hacer bolados, os haré cinco de una pensada espantarrante que he tenido. A mí me hacen pasar buen por bestia gorda, ¿saben? Aquello de que Dios da habas a quien no tiene mugas, es una verdad hasta allí.

He pensado engiponar una comedia zapaida de chistorreclamos. ¿No saben esto qué es? Ahora verán un par de muestras. Al tanto.

Salte una mujer que tiene al marido cadáver en el piltre. Pero el cadáver no está muerto. Ha sido una badada del galeno, y se levanta. Entra su mujer, Guiparlo levantado y vivo, que de qué que le coje un trabajo. Y dirigiéndose a la raspa, le hace:

—¡Oh! Nos creíamos que el amo se había ido a casa Pistras, ¡y helo sano, Joaquina!

La casa del «Hielo Joaquina» bien bien puginará unas pafias, ¿verdad?

Luego sale uno y pregunta:

—¿Es de Reus este jabón?

Y otro hace:

—¡Eh, no! ¡De Pravia!

Este ha de dar muchas pelias.

En el pueblo de Sada, un conde hacía los tatos a una que vendía leche. La madre de ésta, enfutismada, propone a uno que eche al conde del pueblo. Y el fulano responde que: «¡eche el conde, en Sada, la lecheran».

Ya podéis buscar con candelitas, ya que esto es una pensada hasta allí.

Un tal Atho tiene café-bar y un pecador le trae un pez que se dice «almor» que es de aquello más bueno. Y sale uno y le desea al otro que «grandes almas tenes del Bar Athon». ¿No se engrescan con el sistemita?

Nada, que me haré barba de oro, estrenándolo en el teatro «Romea». Verán que uno va a una taberna y pide rom. Le dan uno de muy fulo y él dice:

—¿Té a tre rom? Ea!

Y esto es otro chiste.

BUENDIA Y GASSOL

★ ★ ★

PENSAMIENTOS RECARACOLEADOS

Los años que una mujer quita de los que tiene, no se pierden pas: los carrega a la edad de las amigas.

Una feminista del Fuerte Pío

Nosotros... los jóvenes... etc., etc.

Emilio Juny

El pudor es un sentimiento exclusivamente masculino.

Dr. Lluís

—La Maria, la Pilar i jo, avui no estem per brocs. M'entens, oi?
 —Prou! Ves per quina «regla de tres» avui em toca avorrrir-me!

—Es a dir, que vostè també creu que l'estrena de «La víctima» ha estat una equivocació?

—Sí, senyor; una equivocació imperdonable.

—M'ho vol aclarir?

—Amb molt gust. L'autor de l'obra es proposà fer una obra d'escàndol i, per tant, d'èxit.

—Però si crec que l'escàndol fou majúscol i fins perillaven les butaques!

—Bé, sí, però l'autor s'havia fet la il·lusió que l'escàndol seria un altre. Que transcendiria. Que la premsa retrunyiria i els atacs donarien peu a contraatacs i escaramusses, i, per tant, hi hauria soroll, la qual cosa equival a propaganda. Però resulta que l'escàndol no ha sortit de les quatre parets del teatre i el silenci en els afores ha estat colpidor.

—*Justo castigo a la inoportunidad.*

—Es veu que ara és moda bastir les obres en la vida i miracles d'algun personatge.

—Sí, senyor. En Benavente, en «La mariposa que voló sobre el mar», també ha pres per patró la vida d'una dona.

—I l'obra està bé?

—El diàleg és florit, distingit i s'escolta amb gust. S'hi veu la mà d'un mestre. Però el final, o sigui la defunció violenta de la mariposa, és com un pet en un cotillón. Fa pena i no ve a tomb.

—Escolti. Que és cert que al «Liceu» fan «Les Silphides»?

—Sí, senyor; però no hi ha perill. A continuació fan «La boutique».

—Menys mal. Respecte a «El espanto de Toledo», què li sembla: en parlem o no en parlem?

—Crec que dient que és la barrabassada més poca-solta i més incongruent que s'ha portat a les taules, ja hem complert amb el nostre deure.

—Posats, també podem afegir-hi que en Muñoz Seca abusa i el dia menys pensat li tiraran un test entre cap i coll.

—Serà justícia.

—Al «Tívoli» tenen gent amb «El sobre verde» i «Picarols» reformat.

—Que per molts anys.

—Al «Talia», amb el vodevil castellà, es defensen, car la companyia va força a l'hora.

—Me n'alegro.

—A l'«Olympia», el debut dels llihiputencs ha constituït un esdeveniment.

—La qual cosa m'omple de satisfacció.

—Al «Novedades» van de curulla amb aquella elegància.

—Es su sino.

—A «El Dorado» van d'èxit en èxit.

—I nosaltres?

—Nosaltres ens en anirem a dormir, car ja hem complert amb el nostre deure.

—Que descansi, doncs.

UN XICOT EIXERIT

Els Llagostera tenen un nen que és l'orgull dels seus pares. Ells mateixos asseguren que de tan eixerit no se'n trobaria cap més. Cada dia després de sopar li fan llegir el diari i resten admirats de tan bé que ho fa.

L'altre dia llegia:

«Màlaga, 13. — Violento temporal ha destruido fábrica de tabacos y casa de correos. Anoche llovió torrencialmente.»

A continuació hi ha un anunci d'un metge especialista. El xicot segueix llegint:

«Rayos X...»

—Bé— interromp el pare. — Veiam. Ara explica'm el que has llegit.

—Doncs que a Màlaga el temporal ha destruït la fàbrica de tabacs i la casa de correus... i que va ploure molt... i que varen caure deu llamps!

★ ★ ★

LES ESCOPIDERES

En Manolito, fill de donya Hermínia Graus, vídua d'en Vicens Cotons, vivien, junt amb una minyona, la Pilar, bastant ben aparegudeta, noia de disset anys, en un pis del carrer del Bruc.

En Manolito, jove de dinou anys, i més explossiu que una dinamita, s'havia enamorat de la Pilar, i la Pilar també s'havia enamorat d'en Manolito; i cada nit, quan la senyora Graus donava el concebut avís amb els seus roncs d'ordenança, que ja no hi havia por d'una sorpresa, en Manolito se n'anava al llit de la Pilar. Però com que això, més tard o més d'hora, podia

Real Sociedad de las Carreras de Caballos

TEMPORADA DE PRIMAVERA 1927

Hipódromo de Casa Antúñez

DOMINGO, DÍA 15 DE MAYO

TERCERA REUNIÓN

Premios GAVÁ, ESPERANZA, EL SIGLO, REAL POBO y GRAN "STEEPLE CHASE" - 4,000 pesetas

Se despachan tickets en la taquilla del Teatro Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Gracia, núm. 32
Servicios extraordinarios de Tranvías y Autobuses

parar un connotat per part de la xicota, en Manolito, preveient-ho des del primer moment, feia bastant gasto en un establiment que en diuen «La Francesa».

A la matinada, quan en Manolito es retirava al lloc que li corresponia, la Pilar, a l'efecte que, en llevar-se donya Hermínia, tot ho trobés en ordre i al seu lloc, recollia de sota el llit... el que hi trobava, i ho tirava a la comuna.

De tot això, com se suposa, la senyora Graus no en sabia ni una paraula; però vet aquí que un matí, en llevar-se del llit, que acostumava a fer-ho bastant aviat, en Manolito li digué que cridés la minyona i l'enviés a buscar el metge perquè se sentia indisposat.

Va volar la bona senyora a cridar la Pilar, i aquesta, amb les presses de vestir-se i fugir, es va oblidar de recollir allò de cada matí.

Donya Hermínia, mentre esperava el metge i la minyona, li va pegar l'ocurrència, cosa que mai no havia fet, de donar un repàs a l'habitació d'aquesta, quan, en mirar a sota el llit, s'adonà que hi havia dues coses molt estranyes, i, recollint-les amb els molls de la cuina, les va examinar, però igual enterada va quedar al final com al principi.

En arribar la Pilar, amb el recado que el metge es vestia i venia de seguida, no podent la senyora aguantar la curiositat per saber quina mena de cosa era aquella que hi havia sota el seu llit, ensenyant-ho a aquella, li digué:

—Què redimoni és això... tan llefiscós, que tenia vostè sota el llit?

La xicota, en veure el cos del delictes davant dels seus propis ulls, no va saber de moment què contestar; però, refent-se de valor, perquè de passada també era bastant barruda, amb tota la naturalitat possible digué:

—Són... escupideres... senyora! Com que durant les nits tinc bastant de tos, i... l'expectoració no em deixa..., i ara la higiene ens prohibeix escupir a terra, es-

—Si vingues per bon fi...

—Que si és bo? Provi-ho. Ja m'ho sabrà dir!

cupo dintre d'aquestes... gomes. Es un procediment nou...

Donya Hermínia no se'n sabia avenir de tenir una criada tan... higienitzada com aquella. Ho va explicar a en Manolito, i aquest s'hi va fer un panxó de riure. Era natural.

ENGRUNA

Que un favor ningú ha lograt d'ella encara, la Soledat no deixa de repetir. Molt millor faria amb dir que ningú l'hi ha demanat.

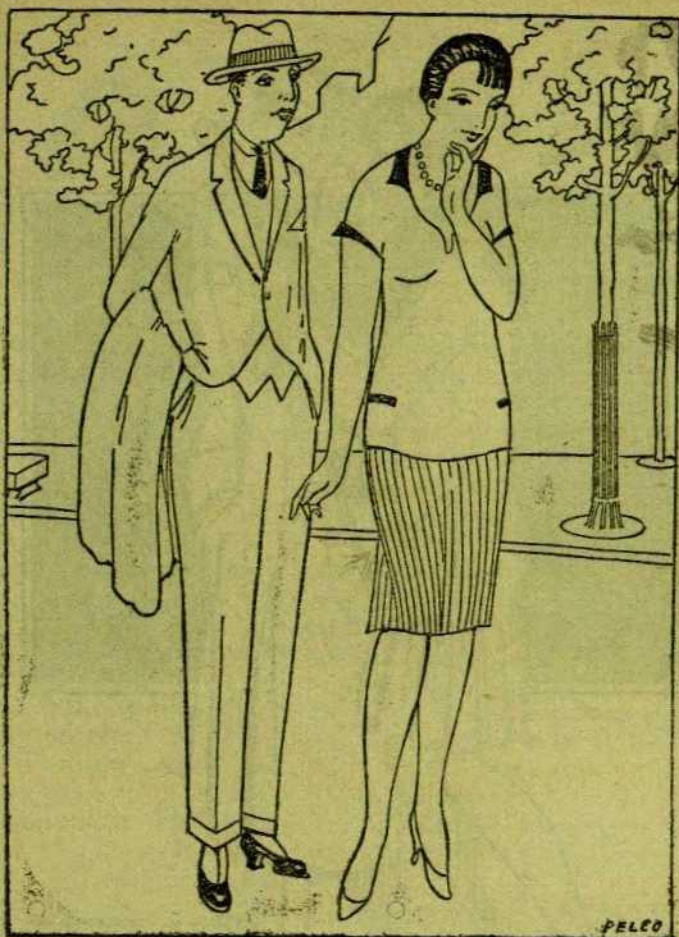
LA VENJANÇA DEL GERMA TEODUL ::

En un convent establert tocant el mar, cada matí, un dels frares, el germà Teodul, tenia el costum d'anar a les roques a fer les seves necessitats majors. I cada dia sortia, d'entremig del rocam, un cranc que... s'hi donava un dinar de duro.

Aquest cranc va arribar a constituir una obsessió pel germà Teodul.

—Maleïda bestiola!—deia.— Un dia o altre t'atraparé...

Cert matí, el germà Teodul

—De vostè, Ramon, el que més m'agrada és la seva naturalitat.
—No té res d'estrany. Es que sóc fill natural, sap?

s'havia purgat i va anar, com de costum, al recó habitual a treure's un pes del damunt. I veient arribar, als pocs minuts, el cranc, tot content i satisfet li va dir:

—El que és avui, maleïda bestiola, si no t'has portat cullera, dejunes!

I aquesta va ésser la venjança del germà Teodul.

★ ★ ★

EL PROBLEMA DE LA VIDA

—Jo tinc un amic que durant cinc anys ha viscut sense gastar un cèntim—digué en Pasqual, en una «penya» on es parlava del que resultava cara la vida.

—Tindria molt crèdit—digué un.

—Ningú no li hauria fiat un cèntim.

—El mantindria la família...

—Es sol al món.

—Potser vivia a l'esquena d'una...

—Res d'això.

—Era estafador...

—Incapaç d'enganyar un gos.

—No pagaria la despesa.

—No devia res a ningú.

No hi queien.

—La cosa és clara. Es tracta d'en Pere Rodonet, que ha estat cinc anys a presidi per haver degollat sis dones.

EL QUEDAR BÉ NO COSTA RES

—Ets tu en Joan Saluc?

—Sí, mon coronel.

—Aquí tens la llicència. Pots marxar amb el tren de les 6'40. Espavila't, que falta mitja hora.

En Joan féu el farcell, i abans d'anar a l'estació volgué escriure a la família donant-li la nova. I escrigué:

«Estimats pares: La present és per a dir-vos que m'han dat la llicència i que sortiré cap el poble d'aquí deu minuts. Com que els correus van tan malament, sens dubte arribaré jo molt abans que la carta. Així, doncs, us ho aviso perquè no us molesteu a anar a l'estació. Vostre fill, Joan.»

Es el que el xicot deia: el quedar bé no costa res.

★ ★ ★

LA MENTIDA PERILLOSA

En la reunió de casa la marquesa de Ruskalls es parlava del suïcidi d'una xicoteta que no havia pogut suportar la vergonya d'haver estat atropellada per un sàtir, en un bosc dels voltants de la vila.

La paraula «violar» va cridar l'atenció de la Ramoneta, noia de 16 anys, i ignorant ço que significava, se'n va anar a trobar un jove i l'hi va preguntar.

El minyó, sorprès, no sabia què respondre, i li digué allò que se li acudí primer: que volia dir escupir a la cara a una persona...

A la poca estona, entrà a la reunió el senyor rector, i, naturalment, es va ajuntar amb els altres convidats per a condemnar la feta del sàtir i deplorar la mort de la víctima.

Llavors, la Ramoneta, arronçant les espatlles, digué:

—Aquesta noia era molt tonta! Ves per què s'havia de matar! La desgràcia era molt reparable! Calia, solament, agafar una tovallola i eixugar-se...

La sorpresa de tots va ésser d'aquelles de bulto.

L'HUMOR ESTRANGER

—Es tranquila la casa?

—Molt.

—Ja em convé, per estudiar. Sóc músic i toco la trompa!

(De *Pêle-Mêle*.)

La senyora, a la cuinera que se'n va de la casa:

—Suposo que voldrà un certificat?

La cuinera:

—No. En tinc prou amb què em dongui un retrat de vostès, en grup...

(De *Passing Show*.)

—La teva dona canta quan el nen plora?

—Ara, ja no. Els del pis de dalt diuen que, fet i fet, més s'estimen sentir plorar la criatura.

(De *The Humorist*.)

—D'Itàlia, vénen? I diguin: és cert que té la forma d'una sabata?

(De *Pêle-Mêle*.)

—Vingui a dinar amb nosaltres d'avui en quinze.

—No podré. És l'enterrament de la meva tia.

(De *Le Journal Amusant*.)

—Raül: tu no et prens cap interès pel que jo faig!

—Com, que no? Mira: ahid em vaig passar tres hores sense poder dormir pensant amb què redimonis omplies les croquetes!

(De *La Semana*.)

—Li dedicaré tots els meus pensaments.

—I això, pujarà molt?

(De *Sans Gène*.)

De El Liberal de marfàs:

«Caballero formal desea protección de señorita o señora, acompañaría a todas partes, no importa defectos.»

Aquest minyó no mira prim.

Idem, idem, idem:

«Boxeador neurasténico desea entrenar-se con jovencito: tres rounds...»

Mau!

I encara més idem:

«Caballero formal ayudaría cantidad crecida, señorita muy guapa hasta veinticinco años, muy decente.»

Per què carai la voldrà decent?

Un exemple colpidor de la incomprensió de què són capaces les dones, des del moment que hom toca temes d'especulació metafísica, ens el proporciona la famosa resposta d'una gran dama de la cort de Napoleó III.

Taine intentà comentar un d'aquests problemes davant la frívola interlocutora, adreçant-li la següent pregunta greu:

«Com concebiu, duquessa, l'amor en l'espai?..»

La duquessa interpellada féu oscilar graciosament el mirinyac i respongué al filòsof:

«Dins d'una hamaca, evidentment.

M. Taine no va pas insistir.

De totes les coses de El Liberal, aquí va la de més bulto:

«Joven estudiante, discreto, voluptuosamente perverso, esclavizariase con frenesí rayano en locura bajo protección señora, señorita cualquier estado, edad y condición.»

D'això se'n diu barra i mandanga.

En B... puja al tramvia i codelix el seient a una senyora, un bon xic lletja.

«Gràcies, jove!»—fa aquesta.

«No hi ha de què. No ho sóc, jo, d'aquests que només s'aixequen per les dones belles!»—respon en B....

I també de El Liberal:

«Señorita bien intimaría íntimamente señora, señorita posición, cambio protección espléndida secretamente.»

Just. I els homes, que es facin la llesca.

LIQUIDACIO PE

==TRAS==

Es hora de comprar

RELLOQUES I JOIES

detalles menes a preus

de verdader REMAT

Tres meses

de liquidació

CASA COTS

CARRER HOSPITAL, 11

En un dancing, un dels clients es presenta al guarda-roba cap allà a les tres de la matinada i reclama el seu abric.

«A aquesta hora—li respon l'encarregada,—ja són tots fora!

I da-li amb El Liberal:

«Viuda tendría relación caballero posición, culto, no acostumbrado anuncios. Absoluta discreción...»

Els corredors d'anuncis no hi podran concórrer.

De... El Liberal de la cort I:

«Señorita veinte años, agraciada, distinguida, desea 3.000 pesetas mensuales caballero formal bastante edad.»

Té poques pretensions la xicota!

Que ens vingui a veure.

El doctor P.... i un altre metge conversen en el Passeig de Gràcia. El primer saluda a una xicota.

«Es una client?»—li pregunta l'altre.

«Sí. Dispepsia. Li he prohibit que toqués el piano.

«I ara, no! Per una dispepsia?

«Es que viu sota de casa, sap?»

Així mateix de El Liberal madrileny:

«Viudo joven, fino, formal, de fuera,

TEATRE COMIC

Exit : LOVE - ME : Exit

Quiéreme : Estima'm : Aime-moi

TEATRE ESPANYOL

G.ª Sampere-Bergés

EL FILL DEL CARRER

hija corta edad encantadora, solicita protección de viuda o señorita con o sin, fin matrimonio.»

Això de la nena encantadora ens es-cama.

Del mateix Liberal madrileny:

«Viuda 36 años desea protección 125 pesetas mensuales caballero posición verdad, edad 40 a 56 años, nada en casa. Reserva absoluta. Personas eclesiásticas, padres familia abstenerse. Escribid citando, nada noche, nueve tarde hora máxima, caso agradarse.»

Vet ací una jamona que no vol complicar-se la vida.

Fa bé.

Un bell pensament d'en Sacha Guity:

«Les dones són fetes per a ésser casades, i els homes per a romandre solters. D'aquí ve tot el mal.»

El senyor Quim acaba de conversar galanament amb una cocot, la coneixença de la qual acaba de fer.

«Què hauria dit la teva dona si t'hagués vist ara fa un moment?»—li pregunta l'hetaira, tot refent-se la toaleta.

«Doncs s'hauria quedat molt sorpresa! M'hauria vist fer allò que fa cinc anys que no feia...»

Entre amigues... de nit.

«I què li contestes tu a en Pauet quan et diu paraules dolces?

«De petita em varen ensenyar que parlar amb la boca plena demostra poca educació...»

Ella, casadeta. Ell, solter.

Parla ell:

«El teu marit viatja pel seu gust?

Respon ella:

«Pel nostre, tonto!

ENF. COSTA : CARRER NOU, 45. - BARCELONA

EDEN Asalto, 12

"Dancing de las Mil y una noches"

De 6 tarda a 8 matinalda
Gran exit de tres copos lats Jackson
formidable orquestra americana. — Colossal
sucesos de Titi-André i la Real Or-
questa Griolla Parellada

FRICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

DEPILATORI BORRELL

Li dóna que treu en un minut el pèl fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Vegda en perfumeries a 3/50 ptes. pot

IDEAL MEUBLEE

CARRER GINJOL, 3 (Plaça Teatre)

Telèfon 1186 A.

Montat amb tots els avenços moderns
Llits de metall : Cambres de bany : Calle-
facció, telèfon particular, etc. : Magnifi-
ques habitacions a 5 pessetes

PAGEOL

desinfecta las vías urinarias

Juegos Florales

Preciosa novela de
Joaquim Belda, il·lus-
trada per Oxymer

UNA pta.

MEUBLÉE CATALUÑA

ENTRADA POR ARENAS, 4
Y ESCUDILLERS, 65

Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en
todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Oadana, 1

Rasgos de ingenio

DE

Jacinto Benavente

Un tom en rústica, amb portada a tricromia

PREU : DUES PESSETES

Agudezas de Quevedo

Ingeniosidades, Humorismos, Frescures

Colección de sus poesías más alegres y picarescas.—Un tomo en rústica con el retrato del autor, 65 cts.

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Bar-
celona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon
privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la mo-
derna. - Cal·lefactió central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefactió
central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habi-
tacions. - Portal de Santa Madrona, 8 (al costat del
teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

Guerra als escorxadors!

Es maten els remats de càlres pel
mèdic preu de DUES PESSETES, amb
la Lotion Ladil, l'únic
que no taca ni perjudica, conservant el bon estat que
abans de l'invasió.

CARRER DE LA UNIO 5 FARMACIA

MÉDICOS Y BOTICARIOS

Curiós llibre de sàtires, contes, epígrames, narracions
i altres coses. Preu : 5 pessetes

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS de la SAN- GRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfer- medades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRA

que son recomendados indistintamen-
te por todos los médicos que los cono-
cen y merecen la absoluta confianza
de todos los que los han usado pues
unánimemente reconocen que en ca-
sos crónicos, difíciles y tenaces, trata-
dos durante mucho tiempo con toda
clase de medicamentos con resultados
nulos o malos, mediante los medica-
mentos del doctor Soivra se curaron
pronto y radicalmente de sus enfer-
medades.

VIAS URINARIAS. — Hemorragias
(purgaciones) en todas sus manifesta-
ciones, uretritis, prostaticitis, erquitis,
cistitis, gonorrea, etc., del hombre,
y vaginitis, vaginitis, mastitis, uretri-
tis, cistitis, oncoctis, flujo, etc., de la
mujer, por crónicas y rebeldes que
sean, se curan pronto y radicalmente
con los Cápsulas del doctor Soivra. Los enfermos se curan
por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de con-
das, frías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la
presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.
6'50 PESSATES 4474.

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — Sífilis (avaricosis), escar-
mas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erup-
ciones escrofulosas, eritemas agud, urticaritis, etc., enfer-
medades que tienen por causa humores, virus o infecciones
de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan
pronto y radicalmente con las Píldoras depurativas del doc-
tor Soivra, que son la medicación depurativa ideal y per-
fecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan,
aumentan todas las energías del organismo y fomentan la
salud, resolviendo en breve tiempo todas las afecciones, lagas
grandes, forunculosis, supuración de las muelas, salida del ca-
beño, inflamaciones en general, etc., quedando la piel lim-
pia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando
en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5'50 PTA. VASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor
sexual), poluciones nocturnas, spermatorreas (pérdidas se-
minales), encefalitis mental, pérdida de memoria, dolor de
cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, tem-
blores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y to-
das las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento
nervioso, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto
y radicalmente con las Cápsulas reconstituyentes del doctor Soivra.
Más que un medicamento, son un alimento esencial del
cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas espe-
cialmente a los agotados en la juventud por toda clase de
excesos (vicio sin afección), para recuperar íntegramente to-
das sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin
violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. —
— VENTA, 5'50 PTA. VASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Bida, 3, en C.
Moncada, 11, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segalá, Zam-
bia de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y
en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La
ruina de los pastores: MATA CABRAS RAPID, a
la primera vez R. I. P. — Clínica de vias urinarias
lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA

Se cura radicalment amb el
SULFURECO CROSBBERO RONYA
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De vend: Combe de l'Asalto, 38
Centres d'Específics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes bi-
giènniques alemanyes de les millors
marques. — Sense rival. — Proveu-les i
us convencerèu. — Mata-cabres en pols
50 cèntims capsà

Sant Ramon, 1-BARCELONA

- Jo tinc molt bones condicions per a casar.
—Ja ho sé, ja, Rafel.
—I com ho sap?
—Que no veu que ens havem banyat junts moltes vegades?